

עמוד קיין

חברים

מספרים על

ישו

(מתוך המערכה השנייה)

האיש לבדו. על הצלב. וכנסת הנערה.
נערה: ומה היה אחר כך?
איש: שום דבר מיוחד. אני גוסס.
נערה: ואיך זה ההרגשה הזאת, לגסס?
איש: שום דבר מיוחד. מתרגלים.
נערה: ספר לי יותר בפרוטרוט על יסורי הגסיסה שלך.
איש: תראי, זה באמת שום דבר מיוחד. זה פשוט מילוי חובה.
נערה: ואיך המוראל?
איש: המוראל גבוה. לפעמים באים עוד גוססים ועושים מסיבה.
נערה: למה אתה לא מזמין אותי למסיבת גסיסה?
איש: לא ידעתי שאת מעוניינת.
נערה: אני כן מעוניינת.
איש: זה לא יעניין אותך. את לא מכירה שם אף אחד. בכלל, זה סוג הווי שהוא בטח זר לך.
נערה: מה אתם עושים שם במסיבות האלה?
איש: גוססים.
נערה: רנוקא נשמע נורא מושך. תיקח אותי?
איש: אולי זה רעיון. נפתיע אותם. וכנסים השור והכבש. הזקן והאנשה.
אשה: הבאנו לכם הפתעה!
זקן: לא תנחשו.
אשה: הוא סנוב גדול, אבל הוא הבטיח לעשות מאמץ הערב ולבוא.
זקן: הוא עסוק, והוא יכול להתפנות רק בשעה מאוחרת.
אשה: אבל הבטחנו לו שיהיה שמה.
נערה: מי זה?
אשה: את תראי. זאת הפתעה.
כבש: בינתיים אנחנו יכולים לשחק במיש חקי חברה.
שור: יש לנו המון מישחקים חדשים.
אשה: טוב. אז אנחנו מתחילים?
זקן: נתחיל.
אשה: (לאיש) עכשיו אתה תצא, טוב?
זקן: (האיש יוצא)
זקן: בליל התקדש חג, נעלה את זכר יקירינו, אלה שהלכו מעמנו ואינם עוד.
אשה: איפה הם?
זקן: הם הלכו בדרך כלל להריח את הפרחים מלמטה.
שור: בערבות השלג הרחוקות.
זקן: במדבריות הצחיחים, תחת שמי עופרת, מבותרים לגורים בידי חיות ארם, ראשיהם שמוטים ולשונם תלויה להם מפייהם, ובים דם ועדרים עדרים של זכוכים עטים על גוויותיהם החשופות.
שור: ועכשיו הם מריחים את הפרחים מלמטה.
אשה: אני כל כך אוהבת פרחים!
כבש: אני לא מבינה למה הוא לא בא. כל המסיבה הזאת בשבילך, והוא מאחר!
אשה: הוא תמיד כזה כשהוא רחוק מהבית.
זקן: הוא הבטיח לבוא, אז הוא יבוא. תמיד הוא בא למות בבית.
אשה: ואף פעם הוא לא שוכח להביא מתנה קטנה.

אשה: אולי תספר לנו איך אתה מבלה.
איש: אז ככה. אנחנו הולכים לקושש זרדים, עושים מדורה, אחר כך אנחנו הולכים לחפש איזה זקן או זקנה.
אשה: מה פתאום?
איש: בשביל לשרוף אותם.
זקן: זה לא מוצא חן בעיני.
שור: זה לא נורא. זה הנעורים.
אשה: אולי תגנו לנו משהו.
איש: מה אתם רוצים לשמוע?
כבש: משהו עצוב, אולי.
שור: משהו רחוק, מהימים ההם.
איש: טוב.
זקן: (הוא מנן במפוחית את אחת מהאיריות של הפאסיון. מסיים. שתיקה. הוא נוהן את המפוחית לאשה)
אשה: זה כל מה שנשאר לי ממנו. המפוחית.

כבש: הוא דומה כמו שתי טיפות מים לילד שיש לנו בבית על הקיר.
שור: וזהי גדולתה של האמנות.
כבש: הוא נראה ממש כמו חי!
אשה: זה אצלנו במישפחה.
זקן: אשתי משוגעת על אמנות.
אשה: אצלנו זה שיגעון תורשתי. גם אמא שלי היתה משוגעת על אמנות.
זקן: היא היתה מאושפזת במוסד.
כבש: דארלינג, מישוה צובט אותי כל הזמן בתחת.
שור: לא יכול להיות. אף אחד לא יושב על ירך.
כבש: איך מישוה הכניס לי יד בתוך החולצה?
שור: תירגע דארלינג, סוף סוף זה רק מישחק חברתי.
אשה: הנה גם אותי כל הזמן מישוה צובט בתחת.
זקן: והיא לא מתאוננת.
כבש: מי זה יכול להיות?
זקן: אני חושב שאלוהים נמצא עמנו.
כבש: יש לו באמת מגע עדין מתחת לחולצה.
נערה: אותי אף אחד לא צובט.
שור: אני לא חושב שזה אלוהים. אלוהים לא צובט בתחת.

כבש: אוישו! זאת כבר ממש חוצפה.
שור: מה הוא עשה עכשיו?
כבש: הוא ממש ניסה לתקוע לי אצבע בתחת.
שור: זה כבר עובר את גבול הטעם הטוב.
אשה: אני למדתי לא להתאונן.
זקן: זה התחיל עוד כשגרנו באוהל.
אשה: זה היה נורא.
זקן: היינו כל כך משולהבים ופראיים. מסכיב היו ביצות המוות ואנחנו היינו כה מעטים. השמש היתה מכה על הראש ולא היתה אפילו טיפת צל.
אשה: אבל לאט לאט הסכנו.
זקן: אשתי היא אשת חיל.
אשה: התחלנו מכלום. בעשר אצבעות.
זקן: היום אין להכיר את המקום.
אשה: פשוט גן פורח.
זקן: הכל ניקל וזוככית.
שור: זה נשמע כמו אגדה.
כבש: חבל שהוא מת.
זקן: הוא הגשים את המהפכה שלנו.
אשה: רק הצביטות נמשכות. כל הזמן הצביטות בתחת.
זקן: רק לא בשבת.
אשה: איזה מזל. אמרתי לך מזמן שאת המסיבות צריך לעשות רק בשבת.
כבש: למה לא שותים כאן שום דבר?
שור: אל תשימו לב. תמיד במסיבות היא צאמה לרם.
איש: (קם פתאום) אני מוכרח ללכת.
נערה: כן, אני מכירה את הישיבות האלה. עם הפילגשים הקטנות שלך.
איש: אבל שולה, אני נשבע לך! אני מוכרח ללכת!
נערה: בטח. עם כל החברים שלך. עכשיו כבר עושים את זה ביחד. בטח שכר תם לכם איזה דירה יפה ואתם מזמין נים את כל הקטנות האלה.
איש: שולה, אני נשבע לך!
נערה: אל תשבע לי. חבל על הנשימה שלך. בטח גם תסדר משישהו יצלצל אלי שאתה מוכרח להישאר עוד יום. עס קים רחופים. אני מכירה את העסקים הרחופים שלך.
איש: אבל אני יוצא למלחמה!
נערה: הוי, יקירי, למה לא אמרתי? צאתך לשלום! (האיש יוצא. שתיקה).
זקן: ועכשיו, תרשו לי להציג בפניכם את הנשק הסודי שלנו — הרובוט יעקב. (על הבמה עולה רובוט עשוי פלדה).
זקן: מה שמך?
זקן: (הרובוט פולט צרור של תחמיקלעט)
זקן: שמו יעקב. ועכשיו תגיד לי, יעקב: כמה זה שתיים ועוד שתיים?
זקן: (הרובוט יורה צרור)
זקן: בראבו. ועכשיו תגיד לי מה דעתך על מדיניות החוץ?
זקן: (הרובוט יורה צרור)
זקן: ועל מדיניות הביטחון?
זקן: (הרובוט יורה צרור)
זקן: האם היה אייפעם מצבנו הביטחוני טוב יותר?
זקן: (הרובוט יורה צרור)
זקן: ומה דעתך על יפי הנפש למיניהם האומרים עשו אהבה ולא מלחמה?
זקן: (הרובוט יורה צרור).
זקן: בראבו. ועכשיו תגיד לנו משהו יפה.
זקן: (הרובוט יורה צרור בוקן. הזקן נופל. הרובוט מסתובב ויוצא מהבמה).
שור: אני לא מבין. מה הוא רצה להגיד?
זקן: אל תירא עבדי יעקב.
כבש: פסוק נפלא.
כבש: אני לא מבין למה לא שותים כאן. הבטחתם מסיבה.
אשה: אנחנו מאד מכניסי אורחים. פעם כש גרנו באוהל באו אלינו שלושה מלאכים.
זקן: היא היתה אז בת מאה.
אשה: בעלי רק שחש כבש לכבודם.